

Tekster: *Sl 100, Matt 21,1-9*

Salmer: *74 Vær velkommen, 78 Blomstre som, 89 Vi sidder i mørket, 121 Dejlig er jorden*

Det er jo helt forkert, at vi her i aften ved indgangen til adventstiden skal høre om Jesus, der rider ind i Jerusalem på sit æsel. For Jesu indtog i Jerusalem hører jo påsken til. Det er palmesøndags evangelium vi har hørt. Og hvad er nu det for noget? For nu er det advent og snart jul. Og der er et halvt år til påske og palmesøndag. Men der er mening i galskaben. Påsken er kirkeårets absolutte højdepunkt. Det, det hele drejer sig om. Så når kirkeåret begynder med at vi hører om at Jesus rider op til Jerusalem for at blive slået ihjel og opstå fra de døde, så er det ligesom musikken i en ouverture til en opera, der forhånd antyder de temaer, der er de vigtigste i operaen.

Året er vores virkelighed. Alt hvad vi er og alt hvad vi oplever foregår i tiden, og uden for tiden er vi slet ikke til. Ikke indtil videre i alt fald. Året er en måde at organisere tiden på. Det almindelige, borgerlige år, er en konstruktion, der forsøger at kombinere jordens bevægelse rundt om solen med månens bevægelse rundt om jorden, så året begynder og ender når solen står lavest på himlen og inden for dette forløb gennemløber 12 omtrent lige lange mindre perioder, der så igen er delt op i endnu mindre enheder: uger, døgn, timer, osv helt ned til nanosekunder, så man med stor nøjagtighed

kan tidsfæste det, der sker i vore liv i forhold til jordens stilling i forhold til solen.

Kirkeåret er noget andet. Kirkåret er ligesom et åndedræt. Vi ånder ind ved de store helligdage: tager julens glæde til os, indoptager påskens drama og indånder Helligåndens kraft og gåpåmod til pinse. Kirkeårets højtider giver os kraft at leve af. De gør at vi ikke blot kan tage imod livet, men også miste livet uden at bryde sammen og tilintetgøres. For kirkåret fortæller os, at virkeligheden ikke er udtømt med tiden. Kirkeårets budskab til os er, at den virkelighed vi kender: tiden der går og rummer alt hvad vi er og oplever, den virkelighed er omsluttet af Guds virkelighed. En evig virkelighed. Hvor alt er og bliver ved at være, uden at blive til og forsvinde igen.

Når vi begynder kirkeåret med at høre om Jesu indtog i Jerusalem, fortæller det os, at når vi kommer i kirken og hører til i kirken, så er vi kommet ind i en sammenhæng, hvis højdepunkt er påsken. Det almindelige år fortæller os, at vi er til for en tid for så at forsvinde, for sådan er selve tidens væsen: alt der er, er blevet til og er samtidig på vej til at forsvinde igen. Kirkeåret fortæller os: jo, vi er ganske vist blevet til en gang og vi skal også forsvinde ud af verden og tiden en gang, men vi hører hjemme i en virkelighed, hvor alt består uden at forsvinde. Og den virkelighed, Guds rige, fører Jesus os ind i.

Jesus kom til os, da han fødtes i Bethlehem. Men han kom ikke blot ud af sine forældres genetiske masse, han kom ud af Guds evighed. Han kom for at knytte os sammen med sig for at vi sammen med ham skal høre hjemme i Guds riges evighed og ikke blot forsvinde enten i den genetiske masse, som vi måske har givet videre til

andre, eller også i den totale opløsning af det stof, vi er sammensat af. Men sammen med ham skal vi føres gennem tilintetgørelse ind i et liv, der ikke er truet af noget og som ikke kan ødelægges af noget.

Jesu indtog i Jerusalem er på én og samme tid en historisk begivenhed og et billede, på hvordan Guds søn kommer fra Guds evige virkelighed til tidens virkelighed, og det er et billede på, hvordan han kommer til vore liv. Han kommer for at forvandle. Jerusalem forvandler han fra at være den jødiske kongeby, og fixpunktet for alle det jødiske folks drømme. Han forvandler byen, tiden og os, så Jerusalem for os er dét sted i verden underet skete, at vi blev befriet ud af tidens uophørlige tilintetgørelse og fik givet håbet om livet hos Gud, livet omsluttet og båret af kærlighed. Livet fyldt af glæde uden ende.

Adventstiden er nok forberedelsestid til julen, men den er mere end det, den er ouverturen til hele kirkeåret, ouverturen til det jubelkor, der skal bryde ud og klinge af befrielsesglæde påskedag, ja dybest set er det ouverturen til den jubel der skal fylde himmel og jord den morgen Kristus kommer igen og samler os alle, levende og døde. Derfor er det heller ikke uden grund at vi på søndag skal høre om dommedag, tidens og verdens ende. Men når vi hører om dommedag i kirken, så er den netop omsluttet af kirkeåret. Det er ikke den dag, hvor vi med skræk skal se al tings og vort eget livs ophør, men det er den dag vi skal se Jesus komme igen og samle os og føre os ind sin Faders evige rige.

I julen begynder det. I julen fødes barnet, der kommer fra Gud. I ham tændes lyset i mørket. Det lys, der skinner i barnet Jesus i julenattens mørke, det stråler for det første ud af det store

mysterium, at Gud åbnede sin evighed og lod sin søn få liv på tidens og tilintetgørelsens betingelser, så vi ikke skal leve alene i den tilværelse, der bliver kortere og kortere for os for hver sekund, der går. Og julenattens lys stråler ud af det under, at Guds søn opgav sin udødelighed og døde sammen med os og opstod for os for at dele sin evighed med os. Og det lyser ud af det ubegribelige, at Gud lod sin Ånd strømme ind i verden, så evangeliet om Jesus Kristus i al sin forunderlighed bliver ved at lyde til mennesker og skabe håb og glæde ud over jorden op gennem tiden. Og endelig: lyset julenat funkler og tindrer også ud af det det lys der skal brede sig og fylde alt, den morgen Jesus kommer igen på himmelens skyer og samler levende og døde om sig for at føre os med sig ind i Guds riges glæde.

Amen.